XII საუკუნეში, თამარ მეფის ეპოქაში, შოთა რუსთაველმა შექმნა „ვეფხისტყაოსანი“ — ნაწარმოები, რომელმაც საუკუნეებს გაუძლო და მსოფლიო ლიტერატურის ერთ-ერთ უდიდეს ქმნილებად იქცა. ეს მხოლოდ სიყვარულისა და მეგობრობის პოემა კი არა, ჰუმანისტური იდეალებით გამორჩეული ტექსტია.

„არ შეამოკლოს ქართული, არა ჰქმნას სიტყვა-მცირობა...“ - რუსთაველის ეს სიტყვები დღესაც გვახსენებს, რომ ქართული ენის დაცვა და განვითარება თითოეული ჩვენგანის პასუხისმგებლობაა.

რუსთაველმა ქართულ ენაში ძველი და ახალი ენობრივი ფორმები ოსტატურად გააერთიანა. მისმა შემოქმედებამ დიდი გავლენა მოახდინა ქართული სალიტერატურო ენის შემდგომ განვითარებაზე - სულხან-საბა ორბელიანის, დავით გურამიშვილის, ილია ჭავჭავაძისა და სხვა ქართველი მწერლების შემოქმედებაზე.

„ვეფხისტყაოსნის“ იოანე ავალიშვილისეული ხელნაწერი, რომელიც მე-16 საუკუნის ბოლოსაა გადაწერილი, ყველაზე უკეთ წარმოაჩენს რუსთაველის შემოქმედების ადგილს ქართული სალიტერატურო ენის ისტორიაში და ადასტურებს, რომ ეს ნაწარმოები საუკუნეების განმავლობაში სარგებლობდა განსაკუთრებული პატივისცემით.

როდესაც თანამედროვე ქართულ ენას ვსწავლობთ, უნდა გვახსოვდეს შოთა რუსთაველის უდიდესი წვლილი. შენ სწორედ იმ ენაზე ლაპარაკობ, რომელზეც შეიქმნა „ვეფხისტყაოსანი“ — ნაწარმოები, რომელიც არა მხოლოდ საქართველოს, არამედ მთელი კაცობრიობის კულტურული მემკვიდრეობაა.

განათლების, მეცნიერებისა და ახალგაზრდობის სამინისტრო

ქართული ენა 7

მასწავლებლის წიგნი
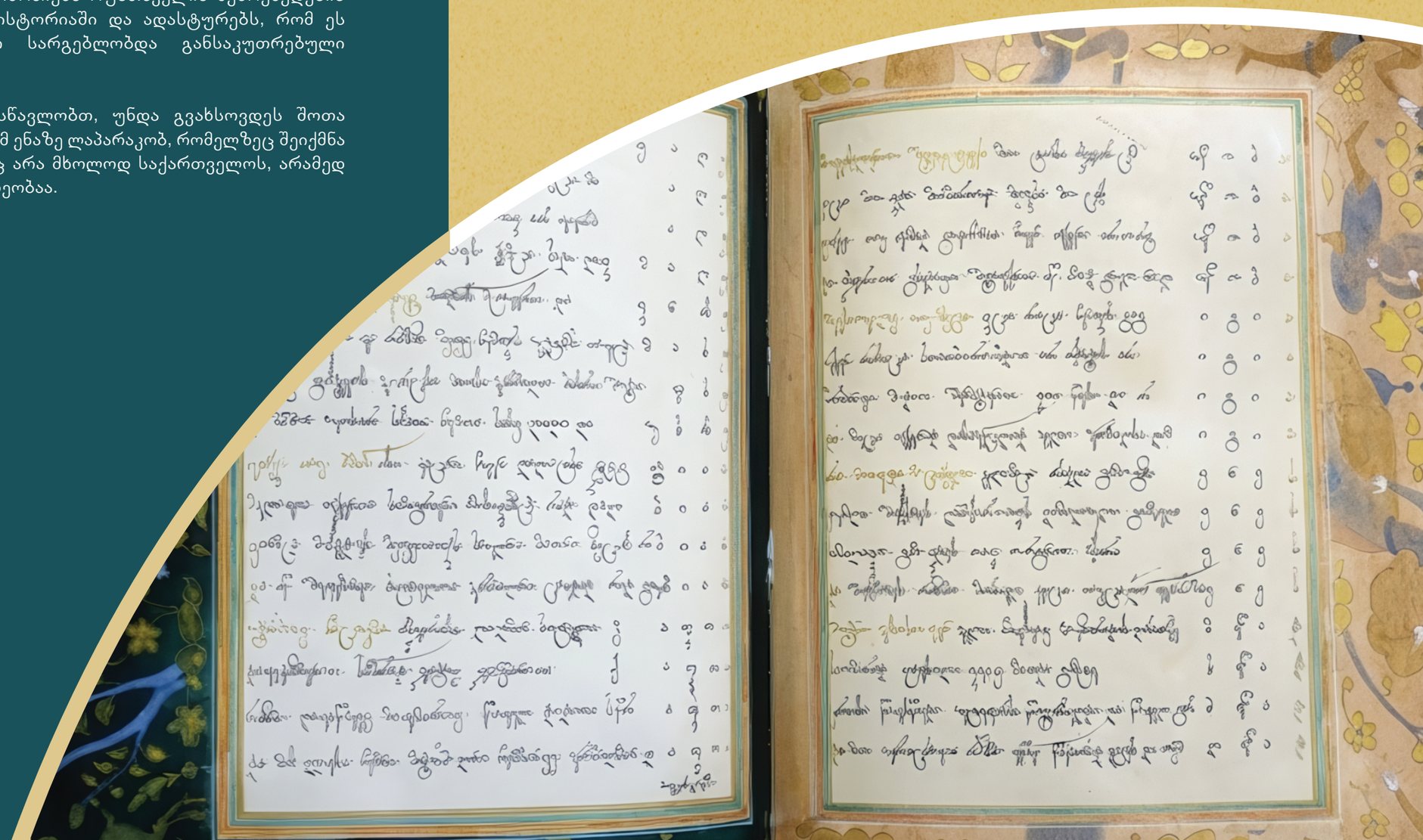
პირველი ნაწილი